

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενόν υπό τῆς Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παράσχον εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΩ

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξωτερικοῦ :
 Ἔτησις . . . ὄρ. 7.— Ἔτησις φρ. χρ. 8.—
 Ἐτάμινος . . . 4.— Ἐτάμινος φρ. χρ. 4.50
 Τρίμηνος . . . 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
 Αἰ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ: ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΑΚ ΠΑΙΔΙΑ:

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκαστὸν λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
 Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἩΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδριπίδου, ἀρ. 28 παρὰ τὸ Βαθράκειον

Περίοδος Ε' — Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἀπριλίου 1905

Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 22

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΑΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Ὅχι πῶς θὰ εἶμαι καλλίτερα ἅμα φύγω, ἔλεγεν, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους. Ἦ ἀλλάξω ζωὴν ὀπωδήποτε. Πολύ φοβοῦμαι ὅμως ὅτι ἡ μὲς Μπάρκερ δὲν θ' ἀπελπισθῇ διόλου περὶ τῆς ἐπανόδου μου εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Ἄδικα κοπιᾶζω!...

Ἡ Δωροθέα ἐν τούτοις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἱλαρυνθῇ. Πρὸς ἐπιμέτρον ἠσθάνετο πολὺ βαρὺ τὸ φορτίον τῆς εὐθύνης διὰ τὰς δύο μικράς. Ἐφθασαν δὲ τότε τὰ πράγματα εἰς τὸ ἀπροχώρητον καὶ διὰ τὰς δύο.

Ἡ Ἐβελίνα καὶ ἡ Μαριάννα εἶχαν γίνῃ σκάνδαλον. Ἐν ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τῆς δανειστικῆς βιβλιοθήκης ἀνεκαλύφθη, καὶ ἡ Λούση τὰ ἐκατάφερε νὰ πέσῃ ὅλον τὸ πταίσμα εἰς τὴν ράχην τῆς Ἐβελίνας, αὐτὴ δὲ νὰ φανῇ ὡς ἀθῶον θῦμα τῆς φίλης της. Ἦνε μὲν ἀληθὲς ὅτι εἶχε καὶ ἡ Ἐβελίνα τὰ ἐλαττώματά της, ἀλλ' ἀνήκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Μάρσαλ, καὶ ἐπροτιμῶσε νὰ τιμωρηθῇ αὐτὴ παρά νὰ καταδώσῃ ἄλλην. Δὲν διέφευγε τὴν Λούσην, δὲν εἶπεν ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς τῆς εἶχε δώσει τὸ μυθιστόρημα, ἀλλὰ ἔφαγε χωρὶς παράπονον τὸ ξερὸ ψωμὶ τῆς καὶ ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὰς ἐσπᾶ. Ἠθέλησεν ἡ Λούση νὰ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ νὰ την παρηγορήσῃ, ἀλλ' ἡ Ἐβελίνα δὲν την ἀφίσε, καὶ εἶπεν εἰς τὰς ἀδελφάς της ὅτι δὲν την ἤθελε πλέον φίλην της.

Τῆς Μαριάννας ἡ διαγωγή ἦτο ἀκόμη χειροτέρα. Τὴν Μεγάλην Τετάρτην, ἐνὸς ἐξητάζετο εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας,

τὴν ἐπίασεν ἡ διδασκάλισσα ποῦ εἶχε γραμμένα εἰς ἓνα χαρτάκι διάφορα γεγονότα μετὰ τὰς χρονολογίας των. Δὲν εἶδε τίς τὴν γυναιοφυγίαν τῆς ἀδελφῆς της, ἀλλὰ κατήγγειλε τὰς συμμαθήτριας της ὅτι ἔκαμαν τὸ ἴδιον, καὶ ὅτι αὐταὶ τὴν ἐπεισαν νὰ τὰς μνηστῇ· ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπίστευσαν. Τῆς ἐσημειώθη εἰς τὸν ἐλεγχὸν ὁ χειρότερος βαθμὸς, ἀπηγορεύθη εἰς τὰ ἄλλα κορίτσια νὰ της ὀμιλοῦν, τὴν ἐστειλαν νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτι-

μένως ἤκουσε καὶ αὐτὴ τὴν ἐξάφαλμον ἀπὸ τὴν διευθύντριαν:

— Εἶνε εὐχάριστον ποῦ δὲν πηγαίνετε καὶ σεῖς τώρα εἰς τὸ σπίτι σας, εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ μὲς Μπάρκερ· σὰς χρειάζεται ἀκόμη ἡ ἐπιρροή τοῦ σχολείου, καὶ μάλιστα, ἂν με ἤκουαν οἱ γονεῖς σας, θὰ σας ἀφίκαν ἐδῶ ἕως τὰς μεγάλας διακοπὰς...

Ἡ Δωροθέα καὶ ἡ Μαριωρῆ εἶπαν τὰ δέοντα εἰς τὴν Μαριάνναν, ἀλλ' αὐτὴ ἐκλαιεν ἀπαρηγόρητα:

— Ὅλες ἐστὶ κάμουν! ἐφώναζε καὶ ἡ Ἄδα ἔλεγε πῶς θὰ ἦμουν κουτὴ, ἂν δὲν ἔκαμνα καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξευρα Ἱστορίαν, καὶ χωρὶς τὸ χαρτάκι πάλιν δὲν θὰ ἔλεγα τίποτε, καὶ... νὰ σας πῶ... μὲ πιάνει ἀπελπισία, ἅμα ἀκούω τὴν δασκάλισσαν νὰ λέγῃ καὶ Μαριάννα Μάρσαλ τελευταία, ὡς συνήθως, καὶ ὅλες αἱ ἄλλες νὰ γελοῦν... ὡς καὶ ἡ Ἄδα!

Ἄδικα ἔσχον τὰ λόγια των αἱ ἀδελφαὶ τῆς, ἐνόσῃ αὐτὴ εὐρίσκετο εἰς τὴν νευρικήν ταραχήν. Ἡ Δωροθέα ἐκάθησε πλησίον της, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τί νὰ της κάμῃ, ὅτε ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ἡ Μαίρη Οὐίλσον.

— Καίμενη Μαριάννα! εἶπε· θάρρωσθη, ἂν ἐξακολουθῇ νὰ κλαίῃ ἐτσι. Γνωρίζω ὅτι ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ θὰ σταθῶ λίγο κοντὰ της, καὶ θὰ κυτᾶζω νὰ την ἡσυχάσω...

Καὶ ἡ Μαίρη, ἡ ὁποία πάντοτε ἦτο εὐπειθὴς εἰς τὰς διαταγὰς τῶν διδασκαλισσῶν της, εὐτακτος καὶ ἐπιμελεστάτη, ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὴν συμμαθήτριά της, καὶ μετὰ τὴν ἐπιτηδεύθητά την κατεπαύετο καὶ τὴν ἡσύχασεν, ὥστε ἡ Μαριάννα σιγά-σιγά ἐπέσειν εἰς ὕπνον βα-

Ἡ Δωροθέα ἐκάθησε πλησίον της. (Σελ. 169, στήλ. γ')

ἐν της ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν ὑπεχρέωσαν νὰ κατακλίνεται ἐνωρίς διὰ μίαν ἐβδομάδα.

Τὴν ἐπίασαν τὰ κλάμματα, καὶ ἐφυγεν ἀπηλπισμένη ἀπὸ τὴν τάξιν. Ἡ Δωροθέα ἐσκέφθη ὅτι ἐπρεπε νὰ της ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μήπως ἐπιδεινώσῃ τὴν θέσιν τῆς ἀδελφῆς της, ἐζήτησε τὴν ἀδειαν ἀπὸ τὴν μὲς Μπάρκερ. Τῆς ἐδόθη ἡ ἀδεια, ἀλλ' ἀφοῦ προηγου-

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΔΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΔΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Τὰ δύο ἀρκουδόπουλα εἶχαν φύγη, χωρὶς νὰ τὰ πάρη κανένας εἴθρησι, καὶ ἦσαν πηγαιμένα εἰς τὸ Σχολεῖον, ἐνῶ ὁλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν τὸν γούν των στὸν Λεονταράκη, καὶ πῶς νὰ τον συγγαροῦν καὶ πῶ νὰ τον ἐπαινέσουν!

Ἐπῆγαν λοιπὸν ὁ Μῆτσος καὶ ὁ Μανώλης, κ' ἔκαμαν «θάλασσαν» τὸ Ἐκπαιδευτήριον τοῦ μακαρίτου κυρίου Μαῖμουδιάδου...

Ἐκατέβασαν τοὺς πίνακας, ποῦ εἶχαν τυπωμένα μετὰ μεγάλα ψηφία, ὁ ἕνας τὸ γαλλικὸν ἀλφάβητον καὶ ὁ ἄλλος τοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 20, κ' ἔδωσαν μιὰ μετὰ τῆς κοῦτρῆς των καὶ τὰ ἐτρόπησαν, (αἱ ἀρκουδοῦς, ζῆρετε, ἔχουσι κοῦτρῆς, πολὺ κοχλῆδες, σὰν κοῦτσουρα), καὶ ὑστέρᾳ ἐπῆραν δρόμον, με-

«Ὡ! τί παιχνίδια ποῦ ἐπαιζαν!»

σα στὸν λόγγον, νὰ πᾶνε νὰ εἴθρουν τοὺς ἄλλους.

— Γιὰ δῆτε τὰ κολλάρα μας! Ὅλοι πρέπει νὰ φοροῦν κολλάρα! Ὅλοι οἱ καθὼς πρέπει ἀνθρώποι φοροῦν κολλάρα. Ὅλοι οἱ πεπαιδευμένοι πῆθηκοι φοροῦν καὶ αὐτοὶ κολλάρα!

Ἐτοὶ ἐφάνισαν, κ' ἔκαμαν καὶ οἱ δύο τὴν φωνὴν τοῦ καίμένου τοῦ Τζίκου-Τζέκου. — ἔνοσεῖται!

Ἡ Φασουλίνα τοὺς εἶδε στὴν ἀρχὴν, καὶ τὰ ἔχασε.

— Ἐσπασε ἡ γολή μου, Λεονταράκη μου, εἶπεν, ὅταν ὁ φίλος τῆς τὴν ἦσυχασε, πῶς δὲν ἦταν τίποτε, γιὰ νὰ τὸ φοβηθῆ. — Εἶμαι τόσο νευρικὸ πλάσμα, ζῆρετε, καὶ τώρα τελευταῖα μάλιστα, τόσα ἐτρόνηξα, ὥστε δὲν εἶνε πολὺ γερὸ τὸ κεφάλαι μου!

— Βέβαια δὲν εἶνε, μικρούλα μου! ἀλλὰ τώρα πᾶ ὅλα ἐτελειώσαν! — εἶπε ὁ Λεονταράκης.

Ὅλα τὰ ἄλλα ζῶνια εἶπαν καὶ αὐτὰ:

— Ναί! ὅλα ἐτελειώσαν!

Καὶ ἔκαμαν γέλια καὶ χαρῆς. Καί, γιὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν χαρὰν των, εἶπαν κ' ἐπῆγαν νὰ παίξουν στὸ μεγάλο ἀλώνι...

«Ὡ! τί παιχνίδια ποῦ ἐπαιζαν!» Ἐπρεπε νὰ ἐβλέπατε τὸν Μῆτσο τὸ Ἄρκουδόπουλο, μετὰ τὴν βελάδα καὶ τὸ καπέλλο τοῦ καίμένου κυρίου Μαῖμουδιάδου (καὶ ἦσαν καὶ τὰ δύο κουρέλια καμωμένα!), πῶς ἔκαμαν τὸ περπάτημά

του καὶ τὴν φωνὴν του καὶ τὰ κινήματά του, καὶ ἀπὸ πίσω του ὁ μικρὸς Ἀλεκουδάκης νὰ κάμνη τάχα τὸν ἀτακτον μαθητὴν καὶ νὰ περιπαίξῃ τὸν δάσκαλιν του ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε τὴν Τυγρίαν καὶ τὸν Παρδαλάκη, πῶς ἐχόρευαν σὰν δαιμονισμένα γύρω-γύρω ἢ τὸν Ἄγριο-καπράλο πῶς ἐχοροπηδοῦσε μοναχῶς του, σὰν χοροδιδάσκαλος, καὶ ἡ πῖο μελαγχολικὴ γάτα νὰ ἐβλεπε ἐκεῖνα τὰ πράγματα, θὰ ἔσκαζε ἀμέσως τὰ γέλια.

Καὶ ὁ Λεονταράκης ἐστεκόταν ἀκουμπισμένος στὸ μεγάλο δένδρον, καὶ τὰ ἐβλεπε κ' ἐγαμογελοῦσε δὲν ἤθελε νὰ παίξῃ καὶ νὰ πηδήσῃ καὶ ὁ ἴδιος, διότι λέει, δὲν κάνει καλὸ αὐτὸ ἀμέσως μετὰ τὸ φαγ. — δηλαδή, ἤθελε νὰ εἰπῆ, πῶς του ἄρσσε καλλίτερα νὰ βλέπῃ τοὺς ἄλλους νὰ παίζου.

Ὁ Γιαννάκης, ὁ φίλος-μας, ἐτίναξε ψηλά τὸ κασκέτο του, κ' ἐφυσούσε σὰν τρουμπέττα τὴν προδοσκίδα του, τόσο ποῦ ἐβράχυνισε, καὶ τὸ βράδου ἡ κυρία Ἐλεφαντίνα, ἡ μαμὰ του, τοῦ ἐβρασε χαμόμηλο. Ἡ δεσποινὶς Λύκαινα, καθὼς καὶ ὁ Μανώλης, τὸ ἄλλο Ἄρκουδόπουλο, ἐπηδοῦσαν κ' ἐκτυποῦσαν τὰ παλαμάκια. Ἡ Φασουλίνα ἠσύχασε τέλος πάντων ἡ καρδιά τῆς ἦλθε στὸν τιπον τῆς, ἀλλὰ, βῆμα δὲν το ἐκούνοῦσε ἀπὸ τὸν Λεονταράκη, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό...

Ἀφοῦ ἐπαιζαν ἐπικίξαν κ' ἐκουράσθησαν, ὁ Γιαννάκης ἐπρότεινε νὰ κάνουν διαδήλωσιν καὶ νὰ πᾶνε τὴν Λεονταράκην στὸ σπίτι του.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

Ἡ ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ἡ ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὁ Ἡπειρομέριος ἐσήκωσεν ἀπὸ κάτω τὸ ὄπλον του, καὶ ἐξηρανίσθη εἰς τὸ σύνδενδρον δάσος. Ὁ Γιαουρῆς ἐμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τινα λεπτά τῆς ὥρας, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, κατόπιν ἐπέστρεψεν ἀργὰ ἀργὰ εἰς τὴν κατασκήνωσιν των καὶ ἐξηπλώθη δίπλα εἰς τοὺς λευκοὺς, ψιθυρίζων:

— Ὁ Γιαουρῆς δὲν ἔχει πλέον πατριδα ὁ Ἰνδὸς ποῦ μισεῖ δὲν ἔχει παρὰ τὴν ἐκδίκησιν του!

Ὅταν ὁ Ἀλόνας τὸν ἀντικατέστησεν ὡς φρουρὸς, ὁ Ἰνδὸς δὲν του εἶπε τίποτε δια τὴν συνομιλίαν του μ' ἐκεῖνον τὸν πρῶτον ἐχθρὸν, ἀλλὰ τὸν συνβούλευσε νὰ προσέχη ἀγρύπνως.

Ἀνέτειλεν ἡ αὐγὴ, χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτε. Ὁ Γιαουρῆς, ὅστις εἶχεν ἀποκρύψῃ καὶ ἀπὸ τὸν Δὸν Ραφαήλ ἐκεῖνη τὴν συνάντησιν, ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, πρὸ τοῦ συνηθους. Ἦθελεν ἀρὰ γε νὰ ταχύνη τὴν πορείαν

του, πρὶν ἐτοιμασθοῦν οἱ ὁμόφυλοι του πρὸς ἄμυναν; Πολὺ πιθανόν...

Τὰ πέριξ τοῦ ποταμοῦ ἦσαν πάντοτε ἀκατοίκητα, ἀλλὰ αἱ ὄχθαι του ἦσαν, ὅπως αἱ προηγούμεναι, σκεπασμένα μετὰ ἀτελείωτα δάση. Κάπου-κᾶπου διεκρίπτοντο ἀπὸ ἀπεράντους ἐλώδεις σαβάνας, ὅπου ἐνεφανίζοντο ἐνίοτε μεγάλαι νεροφρέζες.

Τέσσαρες ὥρας ἐτάξιζεν ἔτσι, ὅταν πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ ἠκούσθησαν ἔξαφνα τρομακτικοὶ κρότοι.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλόνας. Τί εἶνε αὐτὸς ὁ πάταγος; Θαρρεῖς καὶ εἶνε χιλιάδες κροκιδεῖλοι ἐκεῖ ἐπάνω!

Καὶ μάλιστα, καὶ νὰ κάμνουν τόσον θόρυβον! εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. — Πολὺ ἀμφιβάλλω... Τί νομίζεις εἰς, Γιαουρῆ, πῶς εἶνε;

Ὁ Ἰνδὸς δὲν ἀπήντησε ἐκύτταζε, μετὰ ἀνήσυχον βλέμμα, τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ.

Λοιπὸν; — τὸν ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητὴς μετὰ τινὰς στιγμῆς. Ἐτελειώσες τὴν ἐξέτασιν, Γιαουρῆ;

Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς μετὰ ὑπόκωφον φωνὴν.

Καὶ τί παρατήρησες;

Ὅτι τὸ ρεῦμα εἶνε ἀργότερον τώρα.

Καὶ πόθεν νομίζεις ὅτι προέρχεται αὐτὸ; — ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχουν πατάξῃ ἐμπόδια εἰς τὸν ποταμὸν.

Τί εἶδους ἐμπόδια.

Ἴρηγορα θὰ το μάθωμεν ἐμπρός!

Ἐξανάπιασαν τὰ κουπιά καὶ ἐτρόνησαν δυνατὰ, διότι ἦσαν περιεργοὶ νὰ μάθουν τί ἐμπόδια ἔφραζαν τὸν ποταμὸν.

Οἱ κρότοι ἐξηκολούθηον ν' ἀκούωνται ἀπὸ τὸ μέρος τῶν πηγῶν, ὡς νὰ κατεκρημνίζοντο τεράστιοι ὄγκοι εἰς τὰ νερά.

Ὁ καλλιεργητὴς καὶ οἱ σύντροφοί του ἤρχισαν ν' ἀνησυχοῦν! ἀλλὰ καὶ ὁ Γιαουρῆς ἦτο συνηθισμένος καὶ τὰ μάτια του ἐπρόδιδαν τοὺς ἐνδοιασμούς του.

Ὅταν ἐπέρασε τὴν καμπὴν τοῦ ποταμοῦ, ἡ λέμβος εὐρέθη ἐμπρὸς εἰς πολὺ ἀριθμὸν κορμούς δένδρων, οἱ ὅποιοι κατεῖχον ἕλκον τὸ πλάτος τοῦ ρεῦματος, ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην ἕως τὴν ἄλλην. Χονδροὶ πάσσαλοι, φυτευμένοι εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, τοὺς ἐκρατοῦσαν ἀκινήτους πρὸς ἐπίμετρον οἱ κλάδοι των εἶχαν περιπλακῆ μετὰ τῶν καὶ δὲν ἄφιναν ἐκεῖνον τὸν πλείοντα σωρὸν τῶν δένδρων νὰ χωρισθῇ.

Αὐτὸ εἶνε ὁλόκληρον δάσος πεσυμένο εἰς τὸ νερό! — εἶπεν ὁ Ἀλόνας.

— Πεσυμένο! εἶπεν ὁ Βελάσκος. Δὲν ἴσως καλλίτερα ὅτι τὸ ἐκρήμισαν οἱ ἐχ-

θροί μας, διὰ νὰ μας φράξουν τὸ πέρασμα;

— Οἱ Ἰνδοὶ που προπορεύονται; — Αὐτοὶ καὶ οἱ ὁμόφυλοι των, διότι χρειάζονται ἑκατὸν ἀνδρες τοῦλάχιστον διὰ νὰ κάμνουν ὄλην αὐτὴν τὴν ἐργασίαν... Τὸ ταξίδι μας διὰ τοῦ ποταμοῦ ἐτελειώσας, φίλοι μου.

— Δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι εἶνε δυνατὸν ν' ἀνοίξωμεν διόδον;

— Ὅχι, Ἀλόνας. Θὰ γάσωμεν ἀδικα μίαν ἐβδομάδα ἢ καὶ δύο. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Γιαουρῆ;

Ναί, ἀφέντη, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς. Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν ὅτι θὰ ἔχωμεν στὴν πλάτην μας καὶ τοὺς ἐχθροὺς.

— Ὅστε, ἀνίγκη νὰ ξεμπαρκάρωμε...

— Ὅχι, ἀφέντη... Θὰ περάσωμεν μετὰ τὸ μονόξυλον, μέσα ἀπὸ τὴν σαβάνα. Τὸ νερὸ εἶνε ἀρκετὸν.

— Ἰνωρίζεις τὸν δρόμον;

— Ὁ Ἰνδὸς πάντοτε τὸν εὐρίσκει.

ραντον ἔκτασιν πρὸς νότον, σχεδὸν ἕως τὰ ὄρια μιᾶς ὑψηλῆς ὄροσειρᾶς, ἢ ὅποια ἔκειτο ἀνατολικώτερον.

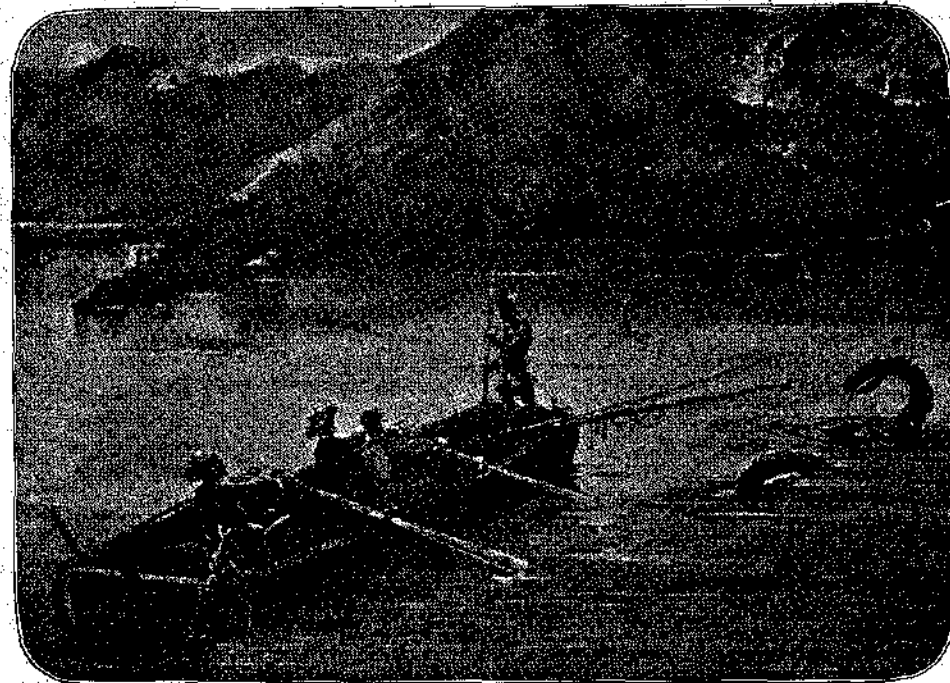
Τὰ ὕδατα τοῦ ἀβαθοῦς ἐκεῖνου ἔλους ἦσαν μαυρωτὰ, ἀλλὰ δὲν ἐβγαζαν καμμίαν δυσάρεστον ὀσμὴν, διότι δὲν ἐφύτρωναν ὑδρόβια φυτὰ ἐκεῖ μέσα.

Ἀπόλυτος σιγὴ ἐβασίλευεν. Ἐνίοτε ὅμως ἠκούοντο ὑπόκωφα γουργουρίσματα τοῦ νεροῦ καὶ ἐφαίνοντο ποῦ ἀνέβαιναν καὶ κατόπιν ἐβουτούσαν πάλιν μετὰ ἰσχυρὰ φέιδια.

— Προσέχετε μὴν πέσετε, — εἶπεν ὁ Γιαουρῆς, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν διώρυγα. — Ὅποιος πέσῃ στὸ νερὸ εἶνε χαμένος.

— Τί πορείαν κρατοῦμε; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

Ὁ Ἰνδὸς ἐδείξε μετὰ τὸ δάκτυλον τὴν κορυφὴν εἰς ὑψηλοῦ βουνοῦ, τὸ ὅποιον διεκρίνετο καθαρὰ εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐ-

«Ἀνέβαιναν κ' ἐβουτούσαν μετὰ ἰσχυρὰ φέιδια.» (Σελ. 173, σελ. γ')

— Ἀπὸ ποῦ θὰ περάσωμε;

— Πρέπει νὰ γυρίσωμε...

— Ἄς γυρίσωμε λοιπὸν!

Ἐστρεψαν τὴν πρῶραν καὶ κατέβησαν μετὰ ταχύτητα μεγάλῃ τὸν Βενιτουάρη, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσουν οἱ Ἰνδοί, οἱ ὅποιοι βεβαίως ἦσαν ἐκεῖ πλησιοὶ κρυμμένοι, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου μόλις εἶχαν κρημνίσῃ τὰ δένδρα.

Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὁ Γιαουρῆς διηύθυνε τὸ μονόξυλον πρὸς τὴν σαβάνα, τὴν ποίαν ἤγωνα μετὰ τὸν ποταμὸν μὴ μικρὰ διώρυξ ἀνοίγειν εἰς τὴν διεκρίαν ὄχθην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ὁ ΓΟΗ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ

Ἡ ἐλώδης ἐκεῖνη σαβάνα εἶχεν ἀπέ-

ρανοῦ, φωτιζόμενον ἤδη ἀπὸ τὴν σελήνην.

— Ἐκεῖ, — εἶπε, — πίσω ἀπὸ αὐτὸν τὸν κολοσσόν, εἶνε κρυμμένη ἡ Πόλις τοῦ Χρυσοῦ.

— Πόσας ὥρας πρέπει νὰ ταξιδεύσωμεν, πρὶν φθάσωμεν;

— Αὔριον τὴν αὐγὴν, ἂν βασταῖν αἱ δυνάμεις σας, θὰ βγοῦμε στὴν Ξηράν.

— Δὲν θ' ἀφίσωμε τὰ κουπιά...

— Τότε, αὔριον τὸ βράδου θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Μανβάν.

— Νὰ λόγια, ποῦ φέρονται τὸ κτυποκάρδι! — ἀνέκραξεν ὁ Ἀλόνας. — Καὶ μας βεβαίως πῶς εἶνε πολὺ χρυσάφι ἐκεῖ;

— Στάγες χρυσῆς, κολόννες χρυσῆς καὶ παλάτια καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἴδικα

αὐτοῦ ἐπὶ τὸ προσεχές) Καταλαβα-
δύμων (ἐπίσης) "Ἄνθος τῶν Δωριέων (ἐπι-
σης) [EE] διὰ τὴν κομφοτάτην ἐπιστολήν) καὶ
Χριστιανὴν Παρθένον (; σ' εὐχαριστῶ διὰ
τὰς ἐνεργείας [EE] ἢ ἐπιστολή σου με κατε-
γάρητους.)

Μικρὰ Νουσιὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-
λάξουν ἢ Θεὰ τῆς Ἑλλάδος με τὴν Μόνω-
σιν, Γοργόπετραν Ἑλλάδα, Διαγενεθείσαν
Ἑλλάδα, Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης καὶ Παιγνικῆς
Τζέλιαν — ὁ Καθαρός Ἄσθρ με τὴν Νο-
σταλοῦσαν Δραβίαν — ἢ Σανθὴ Φοιβη με τὸν
Ἄγγελον τῆς Χαράς, Ἄγγελον τῆς Νύκτος,
Ἄγγελον τῆς Ἑλλάδος, Χρυσόπτερον Ἄγγε-
λον καὶ Χαριτωμένο. Ἄγγελοῦ — τὸ Φίλημα
τοῦ Κύματος με τὴν Νοσταλοῦσαν Ἑλληνίδα,
Ἑλληνοπόδιον, Ἑξοστία Ἑλληνα, Ξενη-
τευμένην Ἑλληνοπόδιον καὶ Ἑλληνα Ἀθλη-
τήν — ἢ Ἀγνὴ Ψυχὴ με τὰ Ἄσμα Νηρηϊ-
δος, Ψυχὴ τῆς Δραβῆν, Δευκὴν Νύκτα, Διο-
νυσιάδα Πηγὴν καὶ Ζαπαίδα — τὸ Πεπερωμέ-
νον με τὴν Δευκὴν Νύκτα, Ξενητευμένο Ἑλ-
ληνοπόδιον, Ἀργυρῶν Παναέλληρον, Ἄδραν τοῦ
Φαλήρου καὶ Ἀσὶν τῆς Μακεδονίας — ἢ
Ἐαρινὴ Νεφέλη με τὴν Φίλην τῶν Ζώων,
Νηπιτοκόρακα, Κολυμβήτριαν τοῦ Μῆξ, Σαν-
θὴν Φοιβὴν καὶ Μελαγχολικὴν Ἑρημίτην —
τὸ Ρόδιον τῆς Ἀνακτολῆς με τὸν Ξέφυρον τοῦ
Βασίλου, Δευκὴν Ἰόν, Κόρην τοῦ Ἀδάρος,
Σανθὴν Φοιβὴν καὶ Φίλην Σπῆας — ὁ Δούξ
τῆς Καρότου με τὴν Ἄγκυραν τῆς Σοτη-
ρίας, Οὐδένα, Αὐλοῦδι τῆς Καρδίας, Τόσον
καὶ Φωστὴρα τῆς Ἡσέρον — τὸ Ὄρθρον
Ἀμάραντον με τὴν Σανθὴν Φοιβὴν, Κυκλα-
μιάν, Ἄνθος τῆς Ἀγρότερος, Νόρισσον καὶ
Ἄδωνι — ὁ Ὄβος τοῦ Μονοσπείρου με τὴν
Δευκὴν Νύκτα, Κοπηλάιδα Κόθνον, Γορ-
γόπετραν Ἑλλάδα, Σερενῶν τοῦ Σομπερ
καὶ Φίλην τῶν Ζώων — ἢ Νουσιὰ Τριπλ
με τὸν Τζὼν-Μαουά, Παιδικὴν Χαράν καὶ
Υγερτήν Ἀσὶν — ἢ Ἄμυρον τοῦ Ἡλίου
με τὸν Γόδιον, Ὑπερ Παρδὸς, Χαράν τῶν
Γονέων καὶ Κόρην τοῦ Διός — τὸ Σῆμα τῆς
Διαπλάσεως με τὴν Μυροβόλον Χαραυγὴν καὶ
Μόνωσιν.

Ἡ διάπλασις ἀπαλάττει τοὺς φίλους τῆς
Νίκων Κατερινόπουλον (ἐλήφθησαν καὶ ἐφωτο-
χῆσαν αὐτοῦ ἐπιπέσεις σου διὰ νὰ χρησιμεύουν
ἐν καιρῷ) Κυρίαρχον τῆς Θεολογίας ([EE] διὰ
τὴν ποιικίλην καὶ ὠραίαν κοκκινόμαυρον ἐπι-
στολήν) Α. Γ. Αλ. (ναὶ) Ποσειδάνα τῆς Μή-
λων (ἐλήφθη χαίρω ποῦ σου ἤρπας τόσον ἢ 18η
Κυριακῆ) Γλωσσοκοπιάναν (εὐχαριστῶ πολὺν
ἐπιπέσω τῶρα δι: τὰ μου γράφης συχνότερα)
Ἐπιένν Α. Μάλλη, Κρίνον τοῦ Ἄγγελου
([E] ἔσπειλα: ναὶ, ἢ λύσεις τῆς 88 Ἀσκήσεως
ἐδουμοσιυθὴ λανθασμένη: πῆλος-πόλις καὶ ὄχι
πῆλος) Μ. Π. Μ. (ἔσπειλα) Γ. Μ. (ἔσπει-
λα: νὰ μου ἐνασπειλήσῃς αὐτὰς τὰς λύσεις, γραμ-
μένες εἰς χάρτην τῶν Ἀσέων) Διογένην τὸν
Σινωπέα (εὐχαριστῶ θερμῶς) Ὀνειρον Θεο-
ρῆς Νυκτός (καὶ τὰ δύο εἶνε ἐξίσου ὠραῖα
προτιμῶ ἄνωγ τὸ συντομώτερον) Μαργικὸν
Δάσος (ἔσπειλα: ἂν καὶ πολὺ πρόωρος τὰ ἐξή-
τησες) Ροδόστην ([EE] ἢ ὅποια με μεγάλην
λόπην τῆς ἡκουσεν ὅτι ἐλύσεις τὸ Σχολεῖον τοῦ
κ. Μαμουδιάδου, ἐπειδὴ εἶχε σκοπὸν νὰ σταλήν
τὸ σκυλάκι τῆς ἄς εἶνε! τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ
Σχολεῖου ὁ μικρὸς μου φίλος Κέκος Καυοῦ-
φάλος τὸ ἐπρομάντευσε εἶδος ἀπὸ τὰ πρῶτα
φύλλα καὶ εἶπε τὸ πατέρα του: «νὰ ἴδῃς,
πατέρα, ποῦ αὐτὸ τὸ σχολεῖο θὰ διαλυθῇ!»)
Ἀδελφὴν Ψυχὴν (περιμένω) Ἄφρα-Βῆρα (δὲ-
χασε σημεῖρα τοὺς ἄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν
Ἀσκήσεων καὶ συμμορφώσου) Ἄσμα τοῦ Ὀρ-
φῆος κτλ. κτλ.

Ἔως ὅσοι ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26
Ἀπριλίου, διὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΡΜΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ
ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμὸς Ἐσπαθώματος. λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὅ-
ρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ε. ἔ.)
2. — Διαγωνισμὸς Λύσεων, λήγει τὴν
31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ
18ον φύλλον ε. ἔ.)
3. — Διαγωνισμὸς Διηγήματος, λή-
γει τὴν 30 Ἀπριλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους
εἰς τὸ 18ον φύλλον ε. ἔ.)
4. — Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς, λή-
γει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς
τὸ 17ον φύλλον ε. ἔ.)
5. — Διαγωνισμὸς Κἀλλιγραφίας, λή-
γει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς
τὸ 17ον φύλλον ε. ἔ.)
6. — Ἀνάτη Ἐνάτη Κυριακῆ, λήγει
τὴν 30 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ
προηγούμενον φύλλον.)
7. — Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων, διὰ
τὴν Β' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1905, (οἱ ἔροι
δημοσιεύονται εἰς τὸ σημερινὸν φύλ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Αὐτοῖς δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἰουλίου.
Ὁ χάρις τῶν λόγων, ἐπὶ τοῦ ἀσπύλου διορ με γράφω
ἵνα ἴσῃς τὰν οἱ διαγωνισμοὶ, πολεῖται ἐν
τῷ Ἰουλίῳ μας εἰς φελλῶνος, ὅν ἔκαστος
ἀκριβῶς 20 φύλλα καὶ τμήματα γρ. 1.
243. Συλλαβογράφος.
Νῆσον θὰ κάμῃς ἐπὶ Βαλτικῆ,
Μ' ἐν ἄλλα μόνον, με φ' καὶ νῖ.
244. Μεταγραμματισμὸς.
Καθὼς εἶμαι ἐξηγήσέ με
Ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά,
Ἐπὶ σχολεῖο σου με παίρνεις,
Δεῖτ' ἂν βάλῃς ἀντὶ γῆ.
245. Τοῦ-ὄργιστος.
Τὸ Νοεμβρὸν θὰ γιάρτσω
Ὁ, πεθῆσθε κι' ἂν γίγη
Ἄν τὸν τόνον μου κινήσῃ,
Ἡ κατὰ δὰ σου μείνη.
246. Ἀνεπίστα.
Κάτι σοῦβρα νὰ λύσῃς...
Θὰ το εὖργῃ ἂν βελήσῃς
Νὰ προσέξῃς, φῖλε Δύτα,
Πρῶτα-πρῶτα στ' Ἄφραβῆτα.
Εἶνε ἄβηρον, εἶνε γράμμα,
Εἶνε συνδεσμος, συνάμα
Εἶν' ἐπίρρημα, καὶ ῥῆμα,
Εἶνε καὶ ἀπανωμῖα.
'Ἐνας ἤχος πάντα ὁ ἴδιος
'Ἄλλὰ μ' ἄλλη ὀρθογραφία.
247. Γωνία.
+***** = Μήτηρ ἡμιθέου.
*+***** = Λευκαίναι.
+*** = Ἴδρυμα καὶ ἐπιπλον.
+** = τὸν Βραβείον...
****+***** = Τίτλος ἡμερομηνός.
*+***** = Ἀπόστολος.
+***** = Σύμβολον.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα σχετικὸν με τὴν
Διάπλασιν.
248. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.
Πότε καὶ ποῦ ὁ Μέγας Ναπολέων ἐπληρώθη
ἐλαφρῶς εἰς τὴν πτέρην;
'49-251. Λογοπαίγνια.
1. — Ποία πόλις σὲ διατάσσει νὰ πῆς σκύλας;
2. — Ποῖος εἶνε ὁ συντομώτερος... κόλπος;
3. — Ποῖος Ἀπόστολος εἰμφορεῖ νὰ εἶχε ἄ-
λογον;
252. Μωσαϊκόν.
Οἱ κάτωθι Ἀρτεῖσις (ἦρωες τοῦ περιουτοῦ μν-

ἱστορημάτων τῆς Διαπλάσεως), δίδουν ὁ καθένας
ἀπὸ ἑν γράμμα καὶ ἀποτελεῖται τὸ ὄνομα ἑλ-
λου Ἀρτεῖσις:

Χροδάβλ, Δοῦβεν, Βίλιμπος, Χάρμλα;
Πῆρυνς, Ἀλβέρος.
253. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 2 8 9 α 1 β β = Θὰ τὸ λύσῃς.
2 3 8 1 α β β = Ρέει.
3 7 2 6 β = Χύνεται.
4 8 5 2 3 α = Πόλις τ' Ἑλλ.
5 8 α β 8 2 6 β = Ἀκροπόλιον.
6 4 6 2 5 6 β = Πόλις ευρωπ.
7 2 8 α β = Ἐγῆρας.
8 1 6 β 5 α β β = Ὀπλον.
9 8 β 8 2 α β β = Φέγγει.
α 1 β α β β = Πόλις τουρκ.
β α 1 8 α β = Πόλις γαλλικῆ.

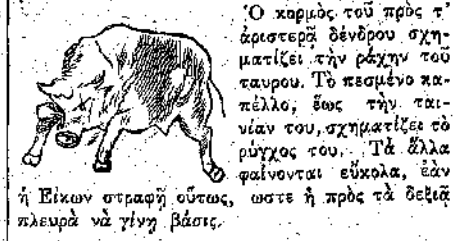
[Πῶσι αὐτοῖσι ἀνωτέρω Ἀσκήσεσι ἀπεφάνη ἐν τῆς
Βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΓΑΦΑΛΙΑ]

ΑΥΣΕΙΣ

τοῖς Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τὸν φύλλον 11 καὶ 19
128. Ἰσμήνη (εἰς, μὴν, ἡ.) — 129. Πρόδε-
κος (πρό, δι, Κως.) — 130. Μονὰς-Ἄνωσις.
131 Α Ο Ι 132 ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΦΥΡΑ (Νινὰ, ἕνα, Σινά.) —
ΥΠΡΜΑ 133-135. 1, ῤῆνος
ΑΚΡΑΓΑΣ (ἀρχαίος Ο ΝΗ-
ΕΛΛΑΝ Ρεύς...) 2. Μῆθης
ΛΟΘΝΑ (συνήθως Η ΛΕΜ-
Κ Σ Ε βοσ...) 3. Ἄλιξις

(πασι ΒΛΑθην...) — 13-140. Τῇ ἀνταλ-
λαγῇ διὰ τοῦ ΜΥΣ: Μυσικόν, δομῆς, μύ-
σης, Μυσία, μυσάρος. — 141. ΚΟΡΙΝΝΑ (Κο-
τύλη, ῤας, ΜαΡουας, Δαμλα, Ἰσμήνη, Δί-
σχιΝν, ΟύρανιΑ.) — 142. Μία γελῶν ἐκρ πο-
ποιεῖ. — 143. Ἐν τῷ Ἄδρ οὐκ ἔστι μετανοία.
(Ἐν τῷ Α δι: ΟΥ· x' ἐς εἰ- με τὰ νῖ-α.) 144.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μέτρησεν ἐπὶ 10, διὰ δι τοῦς συνδράμοις μας
κατὰ ἕνα. Ἐλέγασον ἕως 10 λέξεις, ἑκάστη καὶ αὐ-
θαράτωσι τῶν 10 πληθυντικῶν ὡς νὰ ἴσων 10 λέξεσι.]

Αὐταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάκια παν-
τός ἑίδους παντασόθεν. — Πόθη Γ. Κρεσπε-
νίδου, Πύργου Ἡλείας. (E, 44)

Αὐταλλάσσω ταχυδρ. δελτάκια καλλιτεχνικά
καὶ ἴδιως τοποθεσίας. — Πολύκαρπος Ἀν-
τωνιάδης, μαθητῆς Γυμνασίου, Λευκωσίας. Κυ-
πρου. (E, 45)

Αὐταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάκια Ἑλληνι-
σσι, Γαλλισσι, Γερμανισσι καὶ Ἀγγλι-
σσι — Διευθυνσις ἀσφαλτοστάτη Ἀ. δα Διμι-
τρίαν Ἐρυστου, Ἰατροῦ, Ἀθῆνας. (E, 46)

Εἰς τὸν ευγενέστατον καὶ ἀξιότιμον κ. Χρῆ-
στον Βλασσόπουλον κέμπουμεν τοὺς φίλους
μας χαιρετικῶς, εὐτυχῆσαι νὰ γινώσω-
μεν αὐτόν. Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν ἀντάμωσιν. —
Μαργαρίτα καὶ Ἑλὴν Κουκά. (E, 47)

Ἡ ἀπάντησις εἶνε γνωστοτάτη, ἀγαπητῇ
Μεγάλη Ἑλλάς, ἀποφασίζων ἕως τὴν
ἐπανάληφιν αὐτῆς σεβόμενοι, οὐχὶ τὸν μελανι-
μονά... ἀλλὰ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ. — Νηπιτο-
κόραξ, Γόδιος. (E, 48)

Πῶς περνᾶτε εἰς τὴν Ἀθήσαν, ἐλεῆσθι Ψα-
ροπούλι καὶ Θεσσαλιῶ Μενεξεδάμ; —
Τρεμοβόλων Ἀδερφίνος. (E, 49)